

“En ple segle XXI la Constitució hauria de reconèixer el dret a l'autodeterminació”

Jordi Miralles, coordinador general d'EUiA i secretari de la Mesa del Parlament

Entrevista publicada a El Punt divendres 7 de desembre de 2007

El coordinador general d'EUiA va ser dels primers dirigents polítics a apostar per una gran mobilització per respondre a les mancances de les infraestructuras i ara, com ICV, proposa que la carta magna espanyola reconegui un estat federal plurinacional, però obert al dret a decidir

– Vostès van ser el primer partit a demanar una gran manifestació pel desgavell ferroviari.

«La política és el que afecta a la ciutadania, més enllà de les institucions. En una situació com l'actual cal la resposta social. I per això hem contribuït que l'1-D molta gent es manifesti per reclamar una aposta decidida per la millora del transport públic i la constatació que moltes coses no s'han fet bé des del PSOE en l'arribada del TAV a Barcelona. Però, per davant de tots, ha estat una manifestació de país.»

– Fa anys que defensen el dret a decidir. I ara l'invoca Artur Mas, com ho veu?

«El dret de decidir i l'autodeterminació són democràtics. Aquesta és la interpretació que en fem des de fa anys. Però el discurs de d'Artur Mas, llegit atentament, dibuixa més la casa d'acollida del conservadorisme que la del catalanisme. No parla enlloc d'educació pública, vol limitar per llei el reagrupament familiar d'immigrants regulars. No apareix ni un cop la paraula treballadors. I en la seva nova concepció de català, jo em quedo amb la de López Raimundo: Catalans d'origen i catalans d'adopció, un sol poble.»

– El progrés només passa pel tripartit?

«Mas mira de buscar posicions fetitxistes o mítiques. Parlar de refundacions, de qui defensa més el dret de decidir, de qui té la barretina més grossa... Però el seu programa és conservador i no abasta tota la catalanitat. La majoria social de Catalunya és plural i progressista. I en els quatre anys de tripartit hem optat pel sentit comú: les persones i el territori.»

– Quina diagnosi en fa?

«Més enllà dels objectius màxims de cadascú, quan hem pactat un programa comú s'ha plasmat en més metges, més mestres, el pacte nacional de l'habitatge, el 52% del pressupost en polítiques socials, la llei del Memorial Democràtic... Davant de les diferències, hi ha un tronc comú de pluralitat.»

– Les han vençut totes?

«A l'anterior govern, de vegades, se'l coneixia més pel que li passava que no pas pel que feia. Ara hi ha més cohesió interna, a banda d'alguna opinió política publicada de responsables polítics.»

– I de l'aportació de la coalició ICV-EUiA?

«Dins de l'acord, hem accentuat l'empremta social i mediambiental valenta, com en la preservació dels últims 55 quilòmetres de litoral verge o en la llei de l'Habitatge. Altres parlen de país i de refundacions, però després voten en contra d'això, que són problemes reals.»

- I a Interior?
«Comporta grans reptes de plantejar diverses polítiques de seguretats, i grans riscos a l'hora de plantejar actuacions, no només en el cas de la policia, sinó també per prevenir incendis amb la sequera que tenim.»
- Creu que han claudicat pel quart cinturó o en la línia de molt alta tensió (MAT)?
«És evident que la mobilitat necessita respostes. La gent perd molt de temps cada dia. I com que tot no s'arregla amb ciment, s'ha replantejat el projecte inicial perquè tingui menys impacte i hi hagi alternativa ferroviària. En la MAT, no és una decisió que depengui de la Generalitat, però crec que el mediador de la UE, Mario Monti, hauria de fer la seva funció, i no alinear-se amb els empresaris i donar per feta la interconnexió amb França. Però Catalunya va molt més enllà d'aquests debats.»
- En quin estadi està la relació d'EUiA i ICV?
«Ja he recordat altres vegades el símil amb una parella que s'ajuntava i se separava cada vuit anys. La darrera legislatura ha estat la primera des del 1980 que hem acabat plegats, com vam començar. I hem tornat a anar junts a les eleccions. Pot semblar poc, però és una opció responsable. La unitat ens ha de fer més forts. Hi ha coses que compartim al màxim i d'altres en què trobem matisos diferents. De vegades dic que m'agradaria que caminéssim cap a una coalició més política, però això depèn del dia a dia. Ara estem a punt de tancar l'acord de les generals, després dels de les catalanes i les municipals.»
- Aspiren a més candidats en aquesta llista?
«A Barcelona, el nostre candidat continuarà ocupant el tercer lloc, igual que al 2004.»
- Quan hi haurà un conseller d'EUiA a la Generalitat?
«El nostre objectiu és eixamplar la representació d'ICV-EUiA en l'executiu i, quan això passi, tenim homes i dones que poden assumir responsabilitats. La nit electoral ja vam reivindicar una tercera conselleria perquè érem els únics que havíem crescut en vots i escons. Però el PSC i ERC van reduir el nombre de departaments i ens vam quedar amb els dos que ja teníem.»
- Esperen confirmar el creixement a costa del PSC en les generals?
«No se'ns escapa que la política estatal tendeix a la polarització entre PSOE i PP, i això també afecta a Catalunya en les generals. Però podem obrir forat perquè s'ha fet bona feina en aquests anys. La llei electoral segurament és poc justa i això fa que IU amb un milió de vots tingui cinc diputats i el PP, amb nou, en tingui 148.»
- Les primàries d'IU s'han fet en un mal moment, a pocs mesos de les eleccions?
«Calien? Sí, perquè hi havia més d'un candidat. Però crec que les persones que defensaven la candidata minoritària són una mostra dels que no van acceptar que Llamazares rellevés Frutos. Personalment, estic satisfet del resultat i la contribució d'EUiA a la victòria de Llamazares, amb una participació més alta que en algunes federacions d'IU. Les primàries són un exercici de pluralitat.»
- Quina és la salut del pensament socialista o comunista a EUiA?
«Som una organització que suma tradicions diferents. En cap document d'EUiA hi ha una definició ideològica. Tenim persones que es defineixen d'esquerreres, però hi ha comunistes, socialistes, llibertaris, trotskistes, republicans, ecologistes, federalistes o independentistes. Som una amalgama on importa menys el que som que el que fem. Una organització-programa on és tan important la resposta ciutadana com la institucional. Preferim que se'ns consideri com a moviment que com a partit polític.»

- Però potser són els sectors on hi ha més cansament de la política?

«L'esquerra ha de tenir clar que la política no és només l'activitat institucional. Cal més dosi social. No podem convertir la política en una campanya electoral de màrqueting i passejades per mercats. Cal compromís, per davant de promeses i retre comptes de la feina feta. La vida social ha de tenir més contingut polític, que no partidista. Es pot ser independent, però no indiferent. Hi ha gent que no vol veure els polítics, que es pensa que tots som iguals i que ens diuen classe política, que és una expressió que em regira l'estómac.»

- Es reversible?

«És imprescindible, perquè si no la democràcia i la seva qualitat retrocedirà cap a un model com l'americà, on vida i política van per separat. On decideixen els lobbies i els poderosos, i es beneficia la dreta i sobretot el populisme.»